

saa tidt her i Folketinget hører Tale om „det politiske Niveau“ som et Plan, hvori man egentlig ikke kan være bekendt at opholde sig. Skal vi dog ikke snart kunne blive enige om her i Tinget, at det politiske Niveau er det Niveau, som vi her maa bevæge os i, fordi det er politiske Problemer, vi her behandler. Og efter den Maade, som hele Boligproblemet er blevet udnyttet paa i den politiske Agitation, er det ikke muligt med eet Slag at komme bort fra den Indflydelse, som denne Agitation har haft paa hele denne Sag.

Og det er da heller ingenlunde Tilfældet med det Forslag, som vi her har til Behandling, thi naar det fremsættes paa nærværende Tidspunkt, naar man har dette hæsblæsende Jag, som man fra konservativ og socialdemokratisk Side i Borgerrepræsentationen har haft, og som den højtærede Minister har fortsat, idet han fører dette i Virkeligheden ganske ubearbejdede Forslag her ind i dette høje Ting — hvad kan saa Grunden være? Der er ingen saglig Grund, ingen boligmæssig Grund. Vi har en Lovgivning, som for Landets Kommuner er gældende indtil Maj 1925, for Københavns Vedkommende til Maj 1926, og vi har faaet den forlænget med et Aar ved den højtærede Ministers Foranstaltning i Sommer. Saa der er særdeles god Tid til at tage Sagen op til Overvejelse. Og hvis man, ikke mindst fra konservativ Side, havde forfulgt det Formaal, som er fremdraget af det ærede Medlem Hr. Grathwohl, saa skulde jeg tro, man havde udsat Behandlingen af denne Sag, til den ikke kunde hvirvles ind i den kommunalpolitiske Agitation, som vil komme til at gaa forud for Borgerrepræsentantvalgene og Kommunalbestyrelsesvalgene nu i Marts Maaned.

Nej, naar man har taget denne Sag op paa nærværende Tidspunkt, saa er det Hensyn af ganske modsat Karakter, derom føler jeg mig fuldstændig overbevist. Det nytter ikke, at det ærede Medlem Hr. Grathwohl i denne Forbindelse taler om, at naar den oftnævnte Borgmester saa stærkt har kastet sig i Brechen for Arbejdet for denne Sag, har han kun opfyldt sin Embedspligt. Tror det ærede Medlem Hr. Grathwohl virkelig, at det, at Indenrigsministeriet retter en Forespørgsel til Københavns Kommunalbestyrelse og Magistrat om, hvad man maatte mene om denne eller hin Sag, betyder, at det er en Embedspligt for de vedkommende Borgmestre øjeblikkelig at skride til Nedsættelse af Udvalg og at udarbejde Forslag? Jeg har

i hvert Fald ikke haft Lejlighed til at se dette tidligere. Jeg har set det ganske vist i et Tilfælde, hvor Initiativet udgik fra Kommunalbestyrelsen og Magistraten selv, nemlig med Hensyn til Forslaget om Ændring i Ejendomsskatterne her i København. Men paa dette Omraade reagerede Indenrigsministeriet ikke, hverken medens jeg var Minister, eller i den Periode, hvori den nuværende højtærede Minister har siddet, paa den Maade, som Tilfældet er med det her foreliggende Forslag; hvilket ogsaa er et tydeligt Bevis paa, at Bihensynene her er de væsentlige. De, der skjuler sig bag Kulisserne, er dem, der betyder noget, medens de, der ligger i Dagen, nemlig Hensynet til selve Boligsituationen, i Virkeligheden er uvæsentlige.

Jeg vil sige til det ærede Medlem Hr. Johannes Lou, at det er virkelig af sine Venner, at man skal have det, og det ærede Medlems Venner, hans Partis Venner i denne Sag, er jo i hvert Tilfælde indtil videre Socialdemokratiet. Det ærede Medlem Hr. Simonsen stillede sig op her forleden Dag og talte om en Insinuation, som skulde være rettet mod det konservative Folkeparti i denne Sag, og som var saa ækel, at han ikke vilde røre ved den med en Ildtang. Han tog omhyggelig Afstand fra den og vilde paa ingen Maade gøre den til sin. Men i Gaar stod den udtalt i „Social-Demokraten“s Spalter, ikke som en Insinuation, men som en Paastand lige ud i Dagens klare Lys, gaaende ud paa, at det fra konservativ Side var ren og skær Valgtaktik, Agitationshensyn, som havde været det bestemmende. Jeg gentager: Det er af sine Venner, man skal have det. Og dog, hvem ved, det kan dog være, naar det kommer til Stykket, at der ved Behandlingen af denne Sag i den høje Rigsdag vil vise sig mere end een konservativ Svale. Det ærede Medlem Hr. Simonsen vilde ikke paa nogen Maade anerkende det ærede Medlem Hr. Johannes Lou som en saadan — jeg indrømmer ogsaa, at det ærede Medlems Flugt er noget for tung til, at han kan sammenlignes med den Fugl Svalen; men ganske anderledes var det med det ærede Medlem Hr. Carlsen-Skiødt. Han følte sig ikke saa tungt belastet af det socialdemokratiske Makkerskab i denne Sag, men svang sig op i Højder, hvor jeg i øvrigt ikke agter at forsøge paa at følge ham. Men, som sagt, det kan være, at der vil vise sig mere end een saadan konservativ Svale, inden denne Sag forlader den høje Rigsdag. Det kan dog være, at der er flere indenfor Partiet end netop dets